

tonen waarom die grens noodzakelijk en redelijk is ter bescherming van de volksgezondheid, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens de artikelen 28 en 30 EG-Verdrag.

— de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De bevoegde Italiaanse autoriteiten verbieden de verhandeling van energiedrankjes die, ofschoon wettig vervaardigd en in de handel gebracht in andere lidstaten, een cafeïnegehalte van meer dan 125 mg/l hebben. Dit verbod vormt een ingevolge artikel 28 EG verboden belemmering van het vrije verkeer van goederen.

In casu kunnen de Italiaanse autoriteiten zich niet op artikel 30 EG beroepen ter rechtvaardiging van het verbod op de verhandeling van energiedrankjes, aangezien zij niet te kennen hebben gegeven op welke wetenschappelijke gegevens zij dit verbod baseren en niet hebben aangetoond, waarom een cafeïnegehalte van meer dan 120 mg/l een gevaar voor de volksgezondheid oplevert.

Verzoek van het Bundesgerichtshof van 26 september 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Freistaat Bayern en Jan Blijdenstein

(Zaak C-433/01)

(2002/C 31/05)

Het Bundesgerichtshof heeft bij beschikking van 26 september 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 9 november 2001, in het geding tussen Freistaat Bayern en Jan Blijdenstein, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Kan een eiser, wiens instanties een student krachtens publiek recht voor een bepaalde periode een opleidingstoelage hebben betaald, zich beroepen op de bijzondere bevoegdheidsregel van artikel 5, sub 2, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, zoals gewijzigd bij het Verdrag van 26 mei 1989 inzake de toetreding van het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek, wanneer

hij op grond van een wettelijk overgegaan recht de burgerrechtelijke onderhoudsvordering die de student ten aanzien van diens ouders had gedurende de periode waarin de opleidingstoelage is betaald, bij wege van regres uitoefent?

Beroep, op 9 november 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk

(Zaak C-434/01)

(2002/C 31/06)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 9 november 2001 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Richard Wainwright als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk, door niet te zorgen voor de naleving van zijn uit de artikelen 12 en 16 van richtlijn 92/43/EEG⁽¹⁾ voortvloeiende verplichtingen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.
- het Verenigd Koninkrijk in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie stelt, dat het Verenigd Koninkrijk, door toe te laten dat de besluiten van plaatselijke planningsinstanties, die geen bevoegde instanties in de zin van de artikelen 12 en 16 van de richtlijn zijn, vooruitlopen op de besluiten van de nationale milieubeschermingsinstanties, de minister van Landbouw en de staatssecretaris van Milieuzaken, met betrekking tot de vraag of een afwijking krachtens artikel 16, lid 1, kan worden verleend, en dus door de twee criteria van artikel 16, lid 1, niet correct toe te passen noch het criterium of er sprake is van dwingende redenen van groot openbaar belang, de krachtens de artikelen 12 en 16 van de richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen.

⁽¹⁾ Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7).